

Arrest

nr. 41 587 van 15 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.-J. STAELENS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd geboren in Mosul in Centraal-Irak maar u zou in Zakho (Noord-Irak) zijn opgegroeid.

In 1993 zou u er verliefd zijn geworden op een zekere (A.A.) van de stam Benestani. Op een dag in maart 1993 zou u (A.) aan haar huis zijn tegengekomen, waarna jullie met elkaar begonnen te babbelen. (H.), de broer van (A.), zou jullie gezien hebben en naar jullie zijn toegelopen. U zou op de vlucht zijn geslagen. (H.) zou een aantal keer in uw richting hebben geschoten. Toen u hem even later had kunnen ontkomen, zou u vanuit de verte schoten hebben gehoord. Ongeveer één week na dit incident zou u zijn gearresteerd door de politie. Op het politiekantoor zou u vernomen hebben dat (H.) was gedood en dat u ervan werd verdacht hem te hebben vermoord. U zou op het politiekantoor de ware toedracht van de feiten hebben uitgelegd, maar men zou u niet hebben geloofd. Ongeveer één maand later zou u door de strafrechter zijn veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf. Men zou u

hierna hebben opgesloten in de gevangenis van Dohuk. In september 2006 zou men u vanuit de gevangenis van Dohuk hebben overgebracht naar het Azadi-ziekenhuis voor een medische controle. Omdat de dokter u weigerde te onderzoeken met geboeide handen, zou men deze hebben losgemaakt. Na het medisch onderzoek diende men nog enkele administratieve gegevens in orde te brengen. U zou van deze gelegenheid geprofiteerd hebben om te ontsnappen. De agenten zouden u achterna zijn gelopen, maar nadat u een willekeurig huis was binnengelopen, zouden ze u uit het oog hebben verloren. U zou uw hele verhaal verteld hebben aan de bewoners van het huis, waarna deze u later die avond naar het huis van uw zus in Kamona (Semel) brachten. Ongeveer drie maanden later zou de politie naar het huis van uw zus in Kamona zijn gekomen om naar u te informeren. U was op dat ogenblik niet thuis. Uw schoonbroer zou uw familie in Zakho hiervan op de hoogte gebracht hebben waarna zij besloten om naar Rabeea (Centraal-Irak) te verhuizen. U zou een dag na uw familie eveneens naar Rabeea zijn verhuisd.

U zou in Rabeea geen problemen gekend hebben. In 2007 zou u er getrouwd zijn met uw nicht (S.N.A.) (OV nr. 6.331.588). Op 13 september 2008 zou de lokale politie naar jullie huis zijn gekomen, op zoek naar u. U zou op dat ogenblik niet thuis zijn geweest. De volgende dag zouden uzelf, uw echtgenote en uw schoonbroer (S.H.A.) (OV 6.331 585 en CG 08/15822) naar Istanbul (Turkije) gereisd zijn, waar jullie op 19 september 2008 aankwamen. Op 5 oktober 2008 zouden jullie vanuit Istanbul naar België gereisd zijn, waar jullie op 13 oktober 2008 aankwamen. Dezelfde dag vroegen jullie asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde te zijn veroordeeld voor de moord op de broer van een meisje met wie u een relatie had. Ter staving hiervan legde u een kopie voor van een vonnis, een kopie van een document dat u werd overgebracht naar de "direction de l'investigation sociale" en tenslotte een aantal originele foto's die in de gevangenis van Dohuk zouden zijn genomen. In dit verband dient evenwel te worden opgemerkt dat uw identiteit niet vaststaat aangezien u tot op heden noch uw Iraakse identiteitskaart noch uw Iraaks bewijs van nationaliteit heeft voorgelegd. Hierdoor kan u niet aantonen dat de hierboven vermelde documenten op u betrekking hebben. U werd hierop gewezen. U antwoordde dat uw vader nog in Irak is, maar dat deze erg oud is. U liet hiermee verstaan dat hij niet meer in staat is om uw identiteitsdocumenten te zoeken en op te sturen naar België. Nochtans had u bij de aanvang van het gehoor verklaard dat wel degelijk uw vader uw woonstattest heeft opgestuurd naar België. U liet toen ook optekenen dat hij de identiteitsdocumenten van u en uw echtgenote niet kon vinden (zie gehoorverslag CGVS, p.3, 4 en 13). Wat er ook van zij, het is opmerkelijk dat uw vader wel uw woonstattest heeft kunnen opsturen, maar niet op zoek zou kunnen gaan naar jullie identiteitsdocumenten.

In verband met de foto's dient te worden opgemerkt dat deze geen bewijswaarde hebben aangezien hieruit niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden deze zijn genomen. Op enkele foto's poseert u met tralies op de achtergrond maar hieruit kan niet worden besloten dat u een gedetineerde bent. Op een andere foto poseert u achter de tralies, met familieleden ervoor, maar ook uit deze foto kan niet worden afgeleid dat het hier daadwerkelijk om een gevangenis gaat en dat u wel degelijk zat opgesloten. U verklaarde dat een fotograaf naar de gevangenis was gekomen en deze foto's had getrokken die u dan later tegen betaling verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p.13). De vraag stelt zich echter of fotografen zomaar foto's mogen nemen in een streng bewaakte gevangenis om deze dan later aan de gevangenen te bezorgen als bewijs van hun detentie. Uit de foto's blijkt duidelijk dat u telkens voor de lens poseert waardoor de omstandigheden waarin deze zijn genomen volstrekt onduidelijk zijn.

Betreffende het neergelegde vonnis moet opgemerkt dat u geen origineel stuk maar enkel een kopie neerlegt waarvan de herkomst en authenticiteit niet kan worden nagegaan. Nog los van het feit dat u niet kan aantonen dat dit stuk op u betrekking heeft, zijn uw verklaringen niet gelijklopend met de inhoud van dit document. Zo verklaarde u dat er ongeveer één maand verstreek tussen uw arrestatie en de gerechtelijke uitspraak of vonnis (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Aangezien u in maart 1993 werd gearresteerd zou dit betekenen dat u ergens in april 1993 moet zijn veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf. Dit blijkt echter hoegenaamd niet uit de vertaling van het door u voorgelegde gerechtelijke document. Dit document geeft een samenvatting van de feiten met betrekking tot uw strafdossier. Er is immers duidelijk vermeld dat er op 19 april 1995 een zitting is geweest waarbij u werd gehoord en ook dat diezelfde dag het Hof zich heeft teruggetrokken om te beraadslagen, waarna

het vonnis werd geveld (zie vertaling gerechtelijk document, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u aangaande dit fundamenteel element van uw strafzaak zich zo zou vergissen, is totaal ongeloofwaardig. Bovendien stelt het vonnis heel duidelijk dat de dader op dat ogenblik nog **minderjarig** is, dat de geboortedatum van de dader 1 maart 1976 is maar dat deze geboortedatum wel niet wordt geattesteerd met een officieel document. Blijkt echter dat u ten aanzien van de Belgische asielinstanties verklaart op 1 maart 1971 te zijn geboren waardoor u op het moment van de feiten in maart-april 1993 zeker al **meerderjarig** was.

Bovenstaande vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte vluchtmotief.

Ook in verband met uw ontsnapping uit het Azadi-ziekenhuis legde u opmerkelijke verklaringen af. U zou vanuit de gevangenis naar het ziekenhuis zijn overgebracht en na het medisch onderzoek hebben geprofiteerd van de onoplettendheid van uw bewakers om te vluchten. Het is op zich al opmerkelijk dat u, na de medische controle en tijdens het in orde brengen van de administratieve plichtplegingen, niet onmiddellijk zou zijn geboeid, laat staan dat uw bewakers u niet snel zouden hebben kunnen vatten. Vervolgens zou u zomaar een huis zijn binnengelopen om dekking te zoeken. U zou de bewoners van dit huis niet gekend hebben, maar nadat u hen de hele situatie had uitgelegd, meerbepaald dat u een ontsnapte gevangene was, zouden deze bewoners u onmiddellijk hebben geholpen en u verborgen hebben gehouden voor de politie. Later zouden ze u naar uw zus in Kamona hebben gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.6 en p.7). Het is weinig geloofwaardig dat u als ontsnapte gevangene zo vlot én op vrijwillige basis mensen bereid vond om u te helpen en aan de politie te ontkomen. De wijze waarop u uw ontsnapping schetst is dan ook zeer onwaarschijnlijk. Alsook is het zeer opmerkelijk dat de politie naar u op zoek was maar er maar liefst drie maanden heeft over gedaan om tot het besef te komen dat u zich misschien bij uw zus in Kamona kon bevinden. Gezien u een voortvluchtige gevangene was zou het niet meer dan logisch zijn dat de politie eerst controles zou uitvoeren bij de directe familie teneinde na te gaan of u zich daar niet zou kunnen schuilhouden.

In verband met uw concrete vluchtaanleiding, die zich in Rabeea afspeelt, legde u eveneens weinig overtuigende verklaringen af. U verklaarde dat u van uw schoonbroer in Zakho had vernomen dat de familie van de vermoorde man te weten was gekomen dat u naar Rabeea was verhuisd. U kon niet verder uitleggen hoe uw schoonbroer dit te weten was gekomen of wie hem deze informatie heeft bezorgd. Immers, dit alles deed zich voor ruim twee jaar na uw ontsnapping waardoor het niet meer dan normaal zou zijn dat u bij uw schoonbroer toch zou hebben gepeild naar de bron van zijn informatie. Dit heeft u klaarblijkelijk niet gedaan wat op zich al bijzonder merkwaardig is. Drie dagen nadat uw schoonbroer u hiervoor had gewaarschuwd zou de lokale politie naar uw huis in Rabeea gekomen zijn, op zoek naar u. U zou op dat ogenblik niet thuis geweest zijn. U legde in dit verband de volgende verklaringen af: "Ik was toen niet thuis, ik was gewoon een luchtje gaan scheppen. Ik ben bij anderen gegaan". Op de vraag bij wie u dan was langs gegaan, antwoordde u: "Bij niemand, ik bedoelde dat ik alleen was". Op de vraag waar u zich dan precies bevond, antwoordde u erg vaag: "iets buiten de wijk, gewoon op straat" (zie gehoorverslag CGVS, p.10 en p.11). Deze onduidelijke verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid in dit verband.

U legt verder ook nog een attest van woonst (origineel, dd. 11 maart 2009) en een attest van overbrenging naar de "direction de l'investigation sociale" voor (kopie, datum deels onleesbaar). Zoals hierboven reeds werd aangegeven kan u niet aantonen dat deze documenten op u betrekking hebben. Bovendien is het opvallend dat het attest van woonst, opgesteld door de politie, niet attesteert in welk dorp/ stad u dan precies woonachtig was, en dat noch op het document noch op de stempel leesbaar is door welke politiedienst, tzt. van welke locatie, dit stuk werd uitgevaardigd. Het tweede document betreft enkel een kopie en bevat geen extra elementen betreffende uw vluchtrelaas. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht gesteld en kan de hoedanigheid van vluchteling u niet worden toegekend.

Tot slot, uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet).

Echter, deze vaststelling volstaat niet om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Het CGVS betwist niet dat u mogelijks een tweetal jaar in Rabeea (Centraal-Irak) heeft gewoond, maar uit uw verklaringen en die van uw echtgenote en schoonbroer (S.H.A.) kan worden afgeleid dat u uw hele leven in Zakho heeft geleefd en dat u daar, via uw familie een ook de familie van uw

echtgenote, over een sociaal netwerk beschikt waarop u kan terugvallen. Gezien de door u aangehaalde problemen in Noord-Irak geenszins geloofwaardig zijn, zijn er aldus geen redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar de regio Dohuk-Zakho.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dient volledigheidshalve te worden aangestipt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote en schoonbroer een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing vermeldt correct dat verzoeker zijn identiteitskaart niet overlegt, maar zou zelf stellen dat zijn Iraakse nationaliteit niet wordt betwist. Bij de overwegingen inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt immers gesteld dat verzoeker kan terugkeren naar Noord-Irak aangezien hij van daar afkomstig zou zijn en daar zelfs nog over een uitgebreide familie zou beschikken. Dat hij wel degelijk Iraakees is wordt als dusdanig niet betwist. Anderzijds zou worden gesteld dat de documenten die door verzoeker bijbracht niet in overweging worden genomen omdat verzoeker niet zou aantonen Iraakees te zijn. Dat verweerder verzoekers nationaliteit tegelijkertijd wel en niet bewezen acht is volgens verzoeker niet naar recht verantwoordbaar en dergelijke tegenstrijdige overweging kan nooit een aanvaardbaar juridisch motief uitmaken. In dit opzicht schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker de materiële motiveringsplicht. Verzoeker betoogt dat het argument van verweerder dat hij niet aantoont dat de kopie van het overgelegde vonnis op hem betrekking heeft op niets slaat aangezien in het vonnis expliciet vermeld staat dat er geen officieel identiteitsbewijs voorhanden is. Het zou dus ipso facto onmogelijk zijn voor verzoeker om aan te tonen dat zijn identiteit overeenkomt met de identiteit van de veroordeelde in het vonnis. Dit heeft niets te maken met het feit dat hij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen in het kader van zijn asielaanvraag doch wel met het feit dat in het vonnis zelf gestatueerd wordt dat er geen identiteitsdocument voorhanden is. Omwille van het voorgaande schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker de materiële motiveringsplicht.

Daar deze volstrekt ondeugdelijke motivering aan de basis ligt van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zou de bestreden beslissing tevens strijdig zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting.

Hij wenst er vooreerst op de wijzen dat eventuele kleine omissies en schijnbare contradicties niet kunnen leiden tot de conclusie dat zijn verklaringen bedrieglijk zijn, hetgeen in casu wel gebeurde. Ter staving verwijst hij naar een arrest van de Raad van State van 7 augustus 2007.

Daarnaast mist de motivering van de bestreden beslissing volgens verzoeker iedere materiële grondslag. Zo zou uit de bijgebrachte documenten duidelijk af te leiden zijn dat hij tweemaal tot een levenslange gevangenisstraf werd veroordeeld. Dit gebeurde een eerste maal op 24 augustus 1993. Wanneer discussie rees rond de vraag of hij minderjarig was op het ogenblik van de feiten werd de zaak heropend. Aangezien hij niet beschikte over een identiteitsbewijs ging men over tot een onderzoek teneinde zijn werkelijke leeftijd te bepalen. De artsen hebben toen ten onrechte verklaard dat verzoeker minderjarig was. In een tweede vonnis van 19 april 1995 werd het eerste vonnis bevestigd. Hieruit volgt dat zich geen contradicties voordoen in verzoekers verklaringen. Hij heeft van meet af aan gesteld dat de geschatte leeftijd in het kwestieuze vonnis niet klopt en zijn echte geboortedatum aan verweerder kenbaar gemaakt. Derhalve staat volgens verzoeker onomstotelijk vast dat zijn verklaringen perfect

concorderen met de inhoud van de overgelegde stukken en mist de stelling van verweerder dat dit niet zo is feitelijke grondslag. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht. Daar deze volstrekt ondeugdelijke motivering aan de basis ligt van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zou de bestreden beslissing tevens strijdig zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting.

De motivering aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus klopt niet omdat zijn familie is mee verhuisd naar Centraal-Irak in 2006. Ter staving verwijst hij naar zijn verklaringen zoals opgenomen in de vragenlijst. Bovendien zou deze vaststelling ongemotiveerd zijn daar waar gewoon wordt verwezen naar het dossier van zijn echtgenote en zijn schoonbroer waaruit dit zou moeten blijken. In de mate dat zij zou zijn gemotiveerd zou de motivering de toets van het recht niet doorstaan. Verweerder stelt immers dat de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen niet geloofwaardig zijn. Indien verweerder dit gelooft dan dient hij volgens verzoeker consequent te zijn en te concluderen dat niets bewijst dat hij afkomstig zou zijn uit Noord-Irak. Deze tegenstrijdigheid zou maken dat de motivering van de bestreden beslissing de toets van het recht niet kan doorstaan. Derhalve schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht.

Daar deze volstrekt ondeugdelijke motivering aan de basis ligt van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zou de bestreden beslissing tevens strijdig zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker voert in de drie door hem aangevoerde middelen de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsmede van de materiële motiveringsverplichting. Omwille van hun onderlinge verwevenheid worden deze middelen samen behandeld.

Artikel 48 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoeker beargumenteert niet in concreto hoe voornoemd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden en wordt daarom niet dienstig opgeworpen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoeker brengt tot op heden geen documenten bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en nationaliteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid. Hij slaagt er bovendien geenszins in hiervoor een aannemelijke verklaring te geven.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde verzoeker: *"Wij hebben onze identiteitsdocumenten z(o)als IK, rijbewijs achtergelaten in Irak (...) We wisten niet dat ze hier nodig zouden zijn"* (administratief dossier, stuk 15, nr.21), hetgeen overigens op zich reeds een opmerkelijke verklaring is aangezien kan worden aangenomen dat hij gelet op zijn nakende vertrek uit Irak het belang zou inzien van het feit dat hij zijn identiteit zou kunnen aantonen in het buitenland. Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij bij de registratie van zijn huwelijk zijn oude identiteitskaart en nationaliteitsbewijs moest tonen. Hij verklaarde tevens dat hij in Irak beschikte over de originelen van een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs die dateerden van kort na zijn huwelijk in maart 2007. Gevraagd waarom hij deze niet meenam naar België, antwoordde hij: *"We moesten snel beslissen om te vertrekken en zijn die vergeten omdat we bang waren"*. Hij verklaarde dat zijn documenten gewoon thuis zijn achtergebleven, bij zijn vader. Desalniettemin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij geen ernstige poging zou hebben ondernomen teneinde deze documenten te bekomen, daar waar hij slechts aangaf twee keren naar zijn vader te hebben gebeld vanuit het centrum. Hij gaf daarbij aan: *"Mijn vader is zeer oud en hij zei dat ze het niet terugvonden"*. Even verder herhaalde verzoeker dat zijn vader erg oud is wanneer hem werd gevraagd naar identiteitsdocumenten, hetgeen echter geenszins een afdoende verklaring is daar zijn vader blijkens zijn verklaringen wel in staat zou zijn geweest zich naar de Mukhtar van Rabeea te begeven om een woonstattest te bekomen, alsmede om dit woonstattest op te sturen. Bovendien werd verzoeker erop gewezen dat zijn schoonbroer en zus tevens nog in Irak verbleven, waarna hij niet verder kwam dan te stellen: *"Ik heb nog een broer maar die is gestoord"* (administratief dossier, stuk 5, p.3-4, 13). Hij geeft echter geenszins een aannemelijke uitleg waarom hij niet via zijn vader, familie of kennissen de nodige documenten zou kunnen bekomen. Derhalve toont verzoeker niet aan ernstige en aanhoudende pogingen te hebben ondernomen om de nodige documenten ter ondersteuning van zijn identiteit te bekomen.

Dit alles klemmt des te meer daar waar verzoeker in het verzoekschrift waarmee onderhavig beroep werd ingesteld laat uitschijnen dat hij niet over identiteitsdocumenten zou hebben beschikt in Irak. In het verzoekschrift stelt hij immers dat in het neergelegde vonnis expliciet vermeld staat dat er van hem geen officiële identiteitsbewijzen voorhanden zijn zodat het voor hem ipso facto onmogelijk zou zijn om aan te tonen dat zijn identiteit overeenstemt met de identiteit van de veroordeelde in het overgelegde vonnis (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.9). Verzoekers stelling dat uit het vonnis blijkt dat in zijn hoofde geen identiteitsdocumenten voorhanden zijn en het voor hem onmogelijk is aan te tonen dat zijn identiteit overeenstemt met die van de persoon zoals vermeld in het vonnis kan niet worden gerijmd met zijn eerder verklaringen dat hij over identiteitsdocumenten beschikte in Irak.

Verzoeker legde weinig doorleefde, niet-plausibele en incoherente verklaringen af met betrekking tot de relatie die hij had met een Koerdisch meisje en welke de aanleiding zou hebben gevormd voor zijn problemen.

Zo kon hij niet aangeven hoe oud dit meisje zou zijn geweest. Ter vergoelijking stelde hij dat zij nog niet zolang een relatie hadden. Vervolgens werd aan verzoeker gevraagd: *"Dus u had een relatie?"*, waarop hij antwoordde: *"Ik heb dat niet gevraagd"*. Nogmaals gevraagd of hij al dan niet een relatie had met het meisje, antwoordde hij ontwijkend dat het in Irak niet zo is als in België en dat men daar niet vraagt naar de leeftijd. Uiteindelijk verklaarde verzoeker nadat hem ten derde male werd gevraagd of zij al dan niet een relatie hadden dat zij wel degelijk een relatie hadden.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen omtrent de wijze waarop deze relatie zich veruitwendigde de aannemelijkheid van zijn verklaringen omtrent het concrete voorval dat aanleiding gaf tot het schietincident met de broer van het meisje ondermijnt. Hij beweerde immers: *"Het is een gevaarlijk spel. Je mag niet altijd met meisjes spreken, het moest altijd in het geheim, het is niet zoals hier"*. In het licht van deze verklaringen is het in het geheel niet aannemelijk dat verzoeker wanneer hij het huis van het meisje passeerde door haar zou zijn aangesproken wanneer zij hem zag en dat zij samen stonden te spreken aan de lage muur van haar huis. Wanneer verzoeker op deze incoherentie werd gewezen kon hij hiervoor geen afdoende verklaring geven, doch kwam hij, wanneer hem hiernaar herhaaldelijk werd gevraagd, niet verder dan te stellen: *"Ik wilde niet met haar spreken. Ik*

was zeer jong (...) Bij ons gebeurd alles in het geheim. Jongens en meisjes durven niet zomaar met elkaar spreken (...) Het was altijd in het geheim" (administratief dossier, stuk 5, p.12; stuk 14, p.2), hetgeen echter verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het feit dat zij zomaar bij het meisje thuis stonden te spreken.

Tevens legde verzoeker incoherente verklaringen af omtrent de broer van het meisje die zou zijn vermoord nadat deze verzoeker zou hebben achternagezeten met een pistool.

Hij verklaarde aanvankelijk, gevraagd naar diens leeftijd, dat hij niet weet hoe oud deze was. Even verder gaf hij daarentegen eenduidig aan dat deze persoon net als hem tweeëntwintig jaar was (administratief dossier, stuk 5, p.12). Bovendien stelt verzoeker in het verzoekschrift betreffende het schietincident: *"Daags nadien bleek (H.) vermoord te zijn"* (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.2), hetgeen niet strookt met hetgeen hij aangaf in de vragenlijst. Aldaar verklaarde hij immers: *"De volgende dag ging ik naar mijn werk en ik deed alsof er niets aan de hand was. Ongeveer een week na het incident werd ik in het centrum van Zakho gearresteerd door de politie. (...) Op het politiekantoor vernam ik dat (H.) was gedood en dat ik door zijn familie beschuldigd werd van zijn moord"* (administratief dossier, stuk 14, p.2). Het voorgaande doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de veroordeling tot een levenslange gevangenisstraf die hij zou hebben ondergaan en kunnen zijn verklaringen evenmin worden gerijmd met de inhoud van het door hem neergelegde gerechtelijk document.

In de vragenlijst verklaarde verzoeker eenduidig dat hij werd gearresteerd in maart 1993 en dat hij één maand later, in *april 1993*, door de strafrechtbank van Dohuk werd veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf. Hij maakte nergens enige melding van het feit dat nadien discussie zou zijn gerezen omtrent zijn leeftijd, dat hij tegen deze veroordeling beroep zou hebben ingediend of dat hij na 1993 nog voor de rechtbank diende te verschijnen of nogmaals zou zijn veroordeeld (administratief dossier, stuk 14, p.2).

Ook bij het CGVS verklaarde verzoeker dat er één maand verliep tussen de arrestatie en de veroordeling. Wanneer werd gevraagd of hij hiertegen beroep indiende, gaf hij, ondanks dat hij hiervan nergens melding maakte in de vragenlijst, aan dat zij zouden hebben gevraagd om de zaak nog een keer te bestuderen doch dat ze hem niet zouden hebben gevraagd zich te verdedigen en de beslissing onder hen werd genomen. Het neergelegde gerechtelijk document betreft volgens verzoekers verklaringen bij het CGVS het vonnis inzake het beroep dat zou zijn ingediend (administratief dossier, stuk 5, p.4-5, 13).

In het verzoekschrift houdt verzoeker dan weer voor dat hij tweemaal zou zijn veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf en dat de eerste veroordeling zou dateren van *24 augustus 1993*. Daarenboven zou het tweede vonnis dat zou zijn neergelegd niet het gevolg zijn van een door verzoeker ingediend beroep, doch wel van het feit dat discussie rees rond zijn leeftijd. In het tweede vonnis, daterend van 19 april 1995 zou het eerste vonnis zijn bevestigd, hetgeen duidelijk uit het neergelegde gerechtelijk document zou blijken (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.11).

Bovendien kunnen verzoekers verklaringen op een aantal vlakken niet worden gerijmd met de vertaling van de inhoud van het bijgebrachte gerechtelijk document in het dossier (administratief dossier, stuk 20: documenten). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker ten onrechte beweert dat het kwestieuze document een vonnis zou betreffen aangezien het blijkens de vertaling louter een overzicht is van de procedure voorafgaand aan de uitspraak van een vonnis op 19 april 1995. In dit stuk wordt geenszins uitspraak gedaan over de vraag of verzoeker al dan niet schuldig is, noch enige strafmaat bepaald. Bovendien strookt verzoekers bewering bij het CGVS dat hij gedurende de procedure waarin het neergelegde document kadert niet werd gevraagd om zich te verdedigen niet met het feit dat hij volgens het door hem neergelegde document tijdens de zitting op 19 april 1995 niet alleen werd bijgestaan door zijn advocaat, doch dat hij tevens in persoon werd gehoord en dat aan hem de feiten werden meegedeeld waarvan hij werd beschuldigd en dit overeenkomstig het betreffende artikel van de Iraakse strafwet. In dit opzicht is het voorts bevreemdend dat verzoeker bij het CGVS niet kon aangeven wat het artikel precies inhoudt op basis waarvan hij werd beschuldigd (administratief dossier, stuk 5, p.5). Hoe dan ook kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, indien deze daadwerkelijk in procedure zou hebben gezeten tot in 1995 en waarbij zich een dermate groot aantal procedure-incidenten zouden hebben voorgedaan als aangegeven in het neergelegde document, hiervan minstens enige melding zou hebben gemaakt in de vragenlijst.

De voormelde frappante vaststellingen hebben rechtstreeks betrekking op de essentie van verzoekers asielrelaas en ondergraven derhalve op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van dit relaas.

Daarenboven legde verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af aangaande zijn beweerde ontsnapping uit detentie.

In de vragenlijst antwoordde hij wanneer hem de vraag werd gesteld naar door hem ondergane arrestaties en detenties dat hij gearresteerd werd op 12 maart 1993, dat hij opgesloten zat in de gevangenis van Dohuk en dat hij ontsnapte in *september 2006*. Ook in zijn uiteenzetting van het feitenrelaas in de vragenlijst gaf hij aan: *“Op een dag in september 2006 werd ik vanuit de gevangenis in Dahuk overgebracht naar het ziekenhuis Azadi voor een medische controle (...)”*, waarna hij zou zijn kunnen ontsnappen (administratief dossier, stuk 14, p.2). Bij het CGVS verklaarde verzoeker, in strijd met het voorgaande, dat de maand waarin hij kon ontsnappen *maart 2006* was (administratief dossier, stuk 5, p.6). Tevens beweerde hij in het verzoekschrift dat hij na zijn ontsnapping een drietal maanden bij zijn zus verbleef alvorens rond *juni 2006* te verhuizen naar Rabeea (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.3), hetgeen evenmin strookt met zijn verklaring in de vragenlijst dat hij slechts in september 2006 zou zijn ontsnapt.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde ontsnapping wordt daarnaast verder op de helling geplaatst doordat hij incoherente verklaringen aflegde aangaande het attest van overbrenging dat hij heeft neergelegd. Wanneer hem bij het CGVS oorspronkelijk de vraag werd gesteld wat dit attest is gaf hij immers aan: *“Toen ik bij de politie in de cel zat waren ze van plan om mij naar de afdeling Maatschappelijke verzorging te sturen”*. Vervolgens gevraagd wat hij daar moest gaan doen, repliceerde hij: *“Ik weet het niet. Ze moesten mijn karakter checken en of ik een goed gedrag heb of niet”* (administratief dossier, stuk 5, p.5). Wanneer verzoeker even verder werd ondervraagd omtrent de omstandigheden van zijn ontsnapping antwoordde hij dat hij ziek was en wegens de pijn in zijn zij van de gevangenis van Dohuk naar het Azadi-ziekenhuis werd gebracht en ontsnapte. Tevens beweerde hij dat het neergelegde attest van overbrenging diende voor deze overbrenging naar het ziekenhuis (administratief dossier, stuk 5, p.5-6). Dat hij het neergelegde attest de ene maal koppelt aan het feit dat men gedurende zijn opsluiting bij de politie van plan was om hem over te brengen naar de afdeling maatschappelijke verzorging om zijn gedrag en karakter na te gaan doch de andere maal situeert binnen de context van zijn overbrenging wegens ziekte vanuit de gevangenis van Dohuk naar het ziekenhuis en ontsnapping doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze ontsnapping.

Dit alles klemt des te meer daar verzoekers verklaringen omtrent deze ontsnapping in het geheel niet aannemelijk voorkomen. Daargelaten de hoger vastgestelde incoherentie omtrent het attest van overbrenging, is het evenmin geloofwaardig dat verzoeker op het ogenblik dat hij zou zijn ontsnapt de tegenwoordigheid van geest zou hebben gehad om dit attest dat hij eerst had moeten afgeven mee te nemen. Bovendien kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij zomaar een huis zijn binnengelopen om dekking te zoeken en als zouden de bewoners van dit huis hem nadat hij had uitgelegd dat hij een ontsnapte gevangene was zomaar op vrijwillige basis hebben geholpen en verborgen voor de politie. Daarenboven is verzoekers verdere handelwijze onverenigbaar met deze van iemand die beweert als voortvluchtige te worden gezocht door de politie. Hij zou immers vervolgens naar zijn zus zijn gegaan en daar een drietal maanden hebben verbleven, terwijl nochtans kan worden aangenomen dat verzoekers naaste familie één van de eerste plaatsen is waar de politie hem zou komen zoeken (administratief dossier, stuk 5, p.6-7; stuk 14, p.2).

Het voorgaande doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielrelaas.

Verzoeker legde bovendien vage en weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot de gebeurtenissen onmiddellijk voorafgaand aan zijn vertrek. Zo beweerde hij enerzijds dat hij via zijn schoonbroer vanuit Zakho hoorde dat de lokale overheid te Rabeea van plan zou zijn geweest hem op te pakken en over te dragen aan de Koerdische overheid, doch kon hij anderzijds niet preciseren hoe deze hiervan op de hoogte zou zijn gekomen of van wie hij deze informatie kreeg, terwijl nochtans redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich hieromtrent zou informeren. Dat verzoeker nadat hij hiervan op de hoogte werd gebracht nog verschillende dagen in Rabeea zou zijn gebleven is evenmin aannemelijk. Daarenboven legde hij vage en ontwijkende verklaringen af wanneer hem werd gevraagd waar hij zich bevond wanneer de politie hem kwam zoeken. Aanvankelijk gaf hij aan: *“Ik was niet thuis. Ik was gewoon een luchtje scheppen. Ik ben bij anderen gegaan”*. Wanneer hem gevraagd over welke anderen hij had, antwoordde hij: *“Bij niemand, ik bedoelde dat ik alleen was”*. Wanneer vervolgens werd gevraagd te specificeren waar hij dan was, antwoordde hij in erg vage bewoordingen dat hij in de omgeving was van Rabeea. Gevraagd waar in de omgeving, gaf hij aan dat hij iets buiten de wijk was. Hij zou niet in de buurt van één of ander gebouw of marktplein zijn geweest, doch gewoon op straat hebben vertoefd (administratief dossier, stuk 5, p.10-11). Daargelaten deze vaagheden is het hoe dan

ook niet aannemelijk dat verzoeker, indien deze daadwerkelijk reeds sedert enkele dagen van tevoren op de hoogte was dat de lokale autoriteiten hem zochten, zomaar in de onmiddellijke omgeving op straat zou rondhangen.

Het geheel van de voorgaande vaststellingen is afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen asielmotieven. De door verzoeker in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de teloorgegane geloofwaardigheid van deze asielmotieven kunnen herstellen.

Wat betreft de bijgebrachte foto's kan worden opgemerkt dat hieraan in het kader van verzoekers asielaanvraag geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien hieruit niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden zij werden genomen. De bestreden beslissing stelt ten aanzien van deze foto's terecht vast dat uit hetgeen erop wordt afgebeeld geenszins blijkt dat verzoeker daadwerkelijk gedetineerd was in een gevangenis. Tevens wordt terecht aangehaald dat verzoekers bewering dat hij deze tegen betaling verkreeg van een fotograaf die soms foto's kwam nemen in de gevangenis (administratief dossier, stuk 5, p.13) weinig aannemelijk voorkomt daar het niet geloofwaardig is dat fotografen zomaar foto's zouden mogen nemen in een streng bewaakte gevangenis om deze dan later aan de gevangenen te bezorgen als bewijs van hun gevangenschap. Uit de foto's blijkt dat verzoeker steeds poseert voor de lens zodat de omstandigheden waarin zij zijn genomen volstrekt onduidelijk zijn.

Wat betreft de overige neergelegde documenten, meerbepaald een gerechtelijk document, een attest van overbrenging en een attest van woonst (administratief dossier, stuk 20: documenten), toont verzoeker niet aan dat deze op hem betrekking hebben aangezien hij, zoals reeds hoger aangehaald, geen documenten bijbrengt ter ondersteuning van zijn beweerde identiteit, en dit ondanks zijn eerdere verklaringen dat hij wel degelijk over identiteitsdocumenten beschikt in Irak.

Daarenboven betreffen zowel het gerechtelijk document als het attest van overbrenging een kopie zodat hieraan, daargelaten de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent deze documenten, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dit klemmt des te meer daar verzoeker, in acht genomen dat hij deze kopieën reeds neerlegde in mei 2009, niet aannemelijk maakt waarom hij de originelen van deze documenten niet bijbrengt. Evenmin legt hij andere documenten neer ter staving van zijn beweerde asielrelaas en dit ondanks zijn verklaring dat hij thuis andere documenten heeft. Uit de reeds hoger in het kader van verzoekers gebrek aan identiteitsdocumenten aangehaalde verklaringen blijkt dat verzoeker geen ernstige en aanhoudende pogingen heeft ondernomen teneinde deze documenten te bekomen. Hij toont bovendien niet aan na te zijn geconfronteerd met de negatieve beslissing van het CGVS ook maar enige poging te hebben ondernomen om deze documenten alsnog te bekomen.

Het neergelegde attest van woonst zou zijn uitgereikt op 11 maart 2009. Derhalve is het bevreemdend dat geattesteerd wordt dat verzoeker en zijn vrouw op die datum in de wijk van de opsteller wonen aangezien zij blijkens het feitenrelaas reeds sedert september 2008 Irak hebben verlaten. Bovendien geeft het attest van woonst niet aan in welk dorp of welke stad verzoeker dan wel precies woonachtig zou zijn, hetgeen wel erg opmerkelijk is gezien dit precies het doel is van dergelijk document. Hoe dan ook bevat dit document geen gegevens die de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kunnen herstellen.

De voorgaande vaststellingen volstaan in het kader van de devolutive kracht van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Daar waar verzoeker doet gelden dat de bestreden beslissing uit de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen tevens de ongeloofwaardigheid van zijn afkomst uit Noord-Irak had moeten afleiden, repliceert verweerder met recht dat het loutere feit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen in Noord-Irak geenszins automatisch tot gevolg heeft dat ook zijn afkomst van Noord-Irak niet geloofwaardig zou zijn.

Uit verzoekers eigen verklaringen, alsmede uit de verklaringen van zijn echtgenote blijkt dat verzoeker, zijn echtgenote en verscheidene van hun familieleden tot eind 2006 in Zakho woonden (administratief dossier, stuk 5, p.10; stuk 6, p.5), zodat ondanks dat zijn familie nadien zou zijn verhuisd naar Rabeea,

hetgeen hij overigens niet aantoont aan de hand van enig begin van bewijs, aangenomen kan worden dat zij aldaar beschikken over een sociaal netwerk waarop zij kunnen terugvallen. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielmotieven (zie sub 2.2.1.) zijn er in casu dan ook geen redenen voorhanden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar de regio Dohuk-Zakho in Noord-Irak teneinde zich te onttrekken aan het geweld in Centraal-Irak.

Uit de informatie in het dossier blijkt immers dat de situatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniya, die onder de effectieve controle staan van de KRG, niet van die aard is dat zij voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze informatie, de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas en de overige elementen in het dossier, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS